

11244

128

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

77.244

FILLÉR
REGENYER

ASZLÁNYI KÁROLY
128.

128.

Dráma a
háztetőn

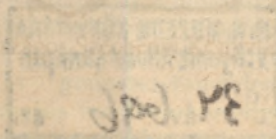

DRÁMA A HÁZTETŐN

REGÉNY

IRTA

ASZLÁNYI KÁROLY

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

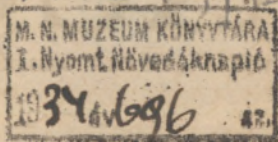
Copyright 1934 by Világvárosi Regények.

Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is.

A címlapot Csizmazia Kálmán készítette.

Foto: Metro.

11.244/128

Megjelenik minden hétfőn.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 24-7-98

A szerkesztésért és kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 4.80 P, félévre 2.40 P.

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén
küldünk vissza

Hungária Nyomda R. T., Budapest.

A SHETLAND-CORNER.

1.

Amióta Rooseveltnél kiadta a jelszót: halál a banditákkal — azóta a banditák ugyan éppolyan vígan élnek, de tagadhatatlan, hogy valamit vesztek a népszerűségükből.

Newyorknak, a Hudson-River felőli oldalán, nem messze a Green-parktól, szemben a Haway-Lives-Dockkal, sötétlik a Shetland-sarok. Itt — legalább is legtöbbször itt — találják meg azokat, akiket Perryman, a tisztességes társadalom előtt gyűlöletes gangster-fejedelem, «autózni vitt». Ez a kifejezés maga is borzalmat ébreszt a beavatottakban. Az amerikai gengsek így hajtják végre a halálos ítéleteiket: fontos tárgyalás címen autózni viszik a halálraítéltet, a taxiban agyonlövik s a koromsötét Shetland-sarkon kidobják az úttestre.

Van ugyan lámpa itt is, de egy szerencsétlen emelődarú elfogja a világosságot, amit a ködben áraszt. Csak onnan tudjuk, hogy nagyvárosban vagyunk, mert a Hudson felől örökösen bömbölnek a ködszirénák.

Ezen a sarkon taxiállomás is van. Igen ritkán állnak itt kocsik és ha állnak, azok se tisztességes szándékkal. Hatalmas adag önbizalom kellene ahhoz, hogy egy taxisofőr utast reméljen kapni ezen a vidéken.

Talán ilyen önbizalom lehetett Joe Slimmben, aki ezen a nyálkás-ködös éjszakán beállt kocsijával a Shetland-sarokra. Mivel sötét volt, felgyújtotta a zseblámpáját és regényt olvasott.

Egyszerre felkapta a fejét. Autóberregést hallott.

Egy másik taxi érkezett oda. Megállt. Kiugrott belőle Dan Giuber, egy rosszképű, durva fickó és szétvetett lábakkal állt meg a lányosarcú Joe Slimm előtt.

— Mit keresel te itt?! — förmedt rá Dan.

— Én is a vállalatnál vagyok — mondta Joe szelíden.

— Ki mondta, hogy ide gyere?! — firtatta gyanakodóan Dan. Stimm vállat vont.

— Csak eszembe jutott, — mondta. — Mindenütt sokan vannak.

— Ide nem jöhetsz, érted?! — bömbölt Dan.

— Ez egy fenntartott hely, ide csak az tolhatja a pofáját, akit hívtunk!

Az erei kidagadtak rezes arcán, de csak egy pillanatig. A következő pillanatban hatalmas ütést kapott az állára és elterült a sikos járdán.

Joe mosolyogva nézett utána.

[Dan feltápászkodott.

— Vagy úgy?! — mondta s beült a kocsijába, Joe elővette a könyvét és tovább olvasott.

Mintegy félóra múlva szokatlan dolog történt.

A Park Avenue felől könnyű, siető léptek közeledtek. Csakhamar fiatal leány tűnt fel. Joe ráemelte a lámpáját.

Hallatlanul, földöntúlian szép volt. Látszott rajta, hogy finoman és előkelően nevelkedett. De most zilált haja és tépett ruhája mellé halálra rémült arckifejezés is járult. Habozva nézett a két taxira, mintha a soffőrökben se bízna.

Dan felkiáltott, amikor meglátta a lányt. De magához tért és kinyitotta a kocsiajtót.

Ugyanekkor azonban Joe megfogta a lány kezét és beemelte a kocsijába. Dan fenyegetően közeledett felé, de a fiatalember egy mozdulatára eszébe jutott az iménti jelenet. Visszahőkölt.

Joe beugrott a volán mellé és rákapcsolt. Csakhamar örületes tempóban rohant az ötödik avenue irányában.

2.

Valahol a Manhattan közepén gyenge kopogtatást hallott Joe. A járda mellé állította a kocsit. Kiugrott.

A lány kiszállt és pirosuló arccal nézett rá.

— Innen már hazatalálok, — mondta — de nyilván nem fog hinni nekem: én Listmann fényképezőgép-király leánya vagyok és nincs nálam pénz. Adja meg a számát és én...

— 4949, — mondta Joe halkán és szemlesütve — de még egyszerűbb, ha Joe Slimm detektívfelügyelőt keresi a központban. Illetve...

Elharapta a szót. A lány nagy szemeit ráfüggesztette és várta a folytatást.

Slimm így szólt:

— Az életembe kerülhet, hogy ezt elmondtam. Nem fog elárulni?!

Bomby egyre jobban csodálkozott.

— De hát... hiszen akkor tudnia kell, hogy engem Perrymanék elhurcoltak... és maga mentet meg, öntudatlanul, — hát hogyan képzelem, hogy elárulom...?!

Joe csettintett.

— Mégis számárság volt! De két hónapja nem beszéltem tisztességes emberrel. Kiszaladt a számon.

Beugrott a kocsiba, otthagya a lányt és elrobogott. Meg sem állt a Shetland-sarokig.

3.

Dan Giuber még most is itt volt. Sötét arccal bámult az érkezőre.

Most már nagyon dühös volt erre a fiatal emberre.

— Hé! — kiáltott rá, revolverét felemelve. — Mi a te neved, öcsém?!

— Joe — felelte a fiatalember.

— De milyen Joe? — ismételte Dan.

— A csinos Joe — volt a pökhendi válasz.

— De a fene egyen meg, te, a vezetéknévemet kérdezem.

— Azt megmondják neked a Központban.

Dan szemében felvillant valami:

— Úgy?!!

— Igen, az Első New-Yorki Taxivállalat Központjában.

A fény kialudt Dan szemében.

— Aztán miért akartad mindenáron te vinni ezt a lányt?! — kérdezte csöndesebben. — Talán megtetszett neked?

— Lehet! — felelte Joe dühösen, mert nem hagyták olvasni — de inkább a keresetért, azt hiszem. Ma még egy centet se kerestem, most pedig hagyj békén, olvasni akarok.

Dan megvakarta a fejét. Nem tudta, hogy mi a teendője.

EGY NEHÉZ MESTERSÉG.

1.

Az az összejövetel, amelyet Perrymann egyik lakásán tartottak az alvezérek, egyáltalában nem hasonlított Rouletabille vagy Rinaldo Rinaldini bandagyüléséhez. Inkább olyan volt, mint egy többmillió dollár alaptőkével rendelkező nagybank igazgatósági tanácsülése. Csak a módor volt kissé elütő ...

Perryman, akinek nevét Európában is túlfutul

ismerték, rossz kedvében volt ma. Emberei nyakbahúzott fejjel hallgatták, amint az asztalt csapkodta.

— Nekem kilencvenötezer dollár költségem van egy ilyen emberrablásra! — kiáltott — és ti egyszerűen futni engeditek önagyságát. Hogy a fenébe lehetséges ez?! Hol van az a két fickó, akit a lány leitatott?!

— *Elküldtük őket,* — mondta egy diszkrét hang. — Már ülnek.

— Sőt, — cáfolta meg egy jobban informált, — fekszenek.

— Mit érek vele?! El kell kezdeni előlről. Ha egy dringstoreban a pincér eltöri a tányért, a tulajdonos megfizetteti vele. Hát mit gondoltok, én százezret kidobok a kedvetekért?!

Senki se mukkant.

— Hol van Dan?

— Itt vagyok!

Perryman ráfüggesztette hideg, sötét szemeit.

— Hiszen a lány a te karjaidba szaladt. Tudtad kicsoda. Miért engedted el?!

— Az úgy volt, önök... — akadozott Dan — hogy nem voltam egyedül. Megjelent a standon az a vöröshajú fickó, akit már jelentettem... és az vitte el a lányt... mielőtt tehettem volna valamit. Azt hittem, hogy talán... a mi emberünk.

Perryman nem felelt. Dühösen nézett Danra, azután intett, hogy távozzanak.

Amikor egyedül maradt, elővett egy kulcscsomót, kinyitotta a páncélszekrényt és kiemelt egy

hatalmas, disznóbőrbe kötött albumot. Rövid keresés után fellapozta az egyik oldalt.

Ez az album a Newyorki Detektívtestület Kézikönyve felírást viselte. Mint ahogy a rendőrség a bűnözőkről, úgy vezetett Perryman a detektívekről nyilvántartást. Itt volt mindegyiknek a fényképe, ujjlenyomata, amelyet néha nagy nehézségek árán tudtak megszerezni.

Megtalálta Joe Slimm arcképét is. De meg kellett állapítania, hogy az ujjlenyomat hiányzik.

Most nem tudta biztosan, Slimm ügyességén múlt ez, vagy olyan rövid ideje működik még csak? A fénykép alatt azonban talált egy bejegyzést, amely nagy mértékben megkönnyebbítette.

Becsapta az albumot, felöltözött és elment a Ziegfield-revüt megnézni. Utána vacsorázni vitte legújabb barátnőjét s vacsora után úgy intézte a dolgot, hogy a Shetland-sarkon keressen taxit.

Jól megnézte a soffört, de nem szólt semmit.

Ezen az éjszakán még egyszer elővette az albumot. Mert Perryman figyelme minden részletkérdésre kiterjedt.

A KÚTBAESETT VÁLTSÁGDÍJ.

1.

Amikor Miss Bomby Listman kissé magához tért és rendbehozta az idegeit, beállított hozzá Graves rendőrparancsnok és egy gyorsíró jelen-

létében megkezdte kihallgatását. De akármilyen érdekes volt is a megkerült leány előadása, nem sokkal vitte közelebb a rendőrséget Perryman nyomához.

— Garden Party volt nálunk, — kezdte a miliomos lánya — tizenegy fiú és hét lány részvételével. Ettünk, ittunk, táncoltunk és fürödtünk. Meg kell mondanom, hogy a park csak részben volt kivilágítva. Voltak benne sötét helyek — a barátnőim számára, akik vőlegényükkel együtt jöttek. Nekem még nincs vőlegényem. Eddig csak egy férfivel találkoztam, aki átmenetileg erősebbnek bizonyult nálam, de azt sem ismerem személyesen. Perrymanra gondolok.

Szóval, az estély vége felé elindultam, hogy megkeressem azt az üveg pálinkát, amit egy bokorban rejtettem el, amikor egyszerre hátulról átöleltek, pillanatok alatt gúzsbakötötték a kezemet-lábamat és elcipeltek. Bedobtak egy taxiba, bekötötték a szememet. Olyan hőség volt a kocsi fenekén, hogy elájultam. Amikor magamhoz tértem, elég tiszta szobában találtam magamat, amelynek nem volt ablaka. Lámpa égett benne. Velem szemben vasajtó volt a falban. Az ajtó mellett két fegyveres őr ült, székeken. Nevetnem kellett, olyan idegesítően komikus volt a helyzet.

Két napig éltem így. Mindakét öröm bent lakott velem a vasajtós szobában. Az egyik időnkint kiment és ennivalót hozott. De úgyszólván semmit nem ettem. A harmadik napon a sarok-

Ban, mindenféle lom között, megtaláltam a re-
tikülömet és benne az üveg pálinkát, amit azon
a szerencsétlen estén, az utolsó pillanatban tet-
tem belé. Hallatlanul erős pálinka volt és mind
a két öröm tökéletesen berugott tőle. Kimene-
kültem a házból, megnéztem a számát: Devon-
Street 197, végigrohantam egy uccán és beug-
rottam egy taxiba. A soffőr behozott a városba
és miután pénzt nem tudtam neki adni, meg-
mondtam, ki vagyok. Erre ő is levetette inkog-
nitóját és elmondta, hogy ő Joe Slimm detektív-
felügyelő és...

Graves félbeszakította:

— Kik mondtak?

— Joe Slimm, ezt a nevet hallottam, egészen
bizonyos.

A parancsnok ránézett a gyorsíróra, aki za-
vartan hunyorgott. Azután Bombyhoz fordult:

— Joe Slimm tavaly meghalt. Lezuhant és
szörnyethalt.

Bomby vállat vont.

— Akkor, úgylátszik, hazudott nekem a fia-
talember. Bár nem tudom megérteni, mi oka
volt erre.

2.

Graves természetesen azonnal megszállta a
Devon Street 197-es számú házat. De még ter-
mészetesebb, hogy senkit sem talált benne. Vi-
szont megtalálta a vasajtós, vasablakos szobát,
amelyről Miss Listman beszélt.

Bomby másnap délelőtt bevásárolni ment, még pedig három detektívvel a háttérben, amit egyáltalán nem talált kellemesnek.

A Southwark-árúházban sikerült is megszabadulnia tőlük s a másik oldalon az uccára lépve, intett egy arrahaladó taxinak. Nem csoda, hogy ez éppen Joe Slimm kocsija volt, a vöröshajú fiatalember reggel óta ott cirkált a környéken.

Részben azért tette ezt, mert kíváncsi volt a lányra. De nyugtalanította az is, amit a lány tudott róla. Könnyelműség volt beavatni a titokba. Csak az nyugtatta meg, hogy Bomby végeredményben Amerika egyik legesleggazdagabb emberének a lánya, akiről nehéz volt feltételezni, hogy elárulja Joet. Mégis, a lelkiismeret furdalta Joet, ha Laffit Anderson aggódó arcára gondolt.

Bomby arca felderült, amikor meglátta a vöröshajú fiatalembert.

— Nos, legalább megfizethetem a tartozásomat, — mondta. — Hanem maga lódított nekem, amikor azt mondta, hogy detektívfelügyelő.

— Már megbántam — mosolygott Joe szelíden, — hogy kiböktem ezt, de ha már megtörtént, akkor tudjon meg mindent. Szeretnék beszélgetni magával.

— Vigyen ki a Long Islandra — mondta a lány — és én majd maga mellé ülök, aztán elmondhatja.

És Bomby olyan történetet hallott, amelyre nem volt elkészülve

Csakhogy Joenak az volt a rettentő nagy hibája, hogy hölgyekkel és előkelő emberekkel szemben nem volt fellépése. Kénytelen, kelletlen akadozva beszélt és bár a valóság az volt, hogy Joe inkább a nyelvét harapta volna le, mint hogy hazudjék valakinek azért, hogy önmagát valamikép előtérbe tolja, mégis mindenkinek úgy tűnt, hogy Joe beszéd közben találja ki, hogy mit hazudjék.

S Bomby, aki nem ismerte Joe belső erényeit, eleinte nagy csodálkozással hallgatta a történetét, később azonban egészen bizonyosra vette, hogy a fiatalember hazudik. Hazudik azért, hogy behálózza őt. És ez nagyon rosszul esett neki, maga sem értette, miért.

Elég különös történet is volt. Joe Slimm korán vesztette el a szüleit. Ifjúkora nagy szegénységben telt el s rengeteg kisértésnek volt kitéve.

Csakhogy Joe fogait összeszorítva, dolgozott és tanult, mert minden vágya az volt, hogy detektív legyen. Amikor bekerült a testületbe, olyan időket éltek, hogy senki se bízott a társaiban és a főnökök nagyon megbecsülték az olyan lelkes, fiatal embereket, akikről sugárzott a becsületesség. És Anderson Laffit megszerette Joet.

Innen kezdve Joe folyton azon törte a fejét, mivel szolgálhatná meg a főnök becsülését.

Egy évvel ezelőtt, 1933-ban, tetőpontra ért a rendőrség elkeseredése Perryman ellen. Ez az

ember addig csak racketek szervezésével foglalkozott. A Racket tulajdonképpen biztosító-intézet. Biztosítja az üzlettulajdonost az ellen, hogy agyonlőjjék vagy beverjék a kirakatát. Nagyon szolid üzletág, ha a tulajdonos fizeti a biztosítási díjat. Ha nem fizeti, akkor maga a biztosítási intézet löveti agyon. Perryman később áttért a jövedelmezőbb emberrablásra. Egy év alatt kétmillió dollárt szedett össze és rettegésben tartotta egész Amerika minden jómódú emberét.

A rendőrfőnök, Laffit Anderson, igazán kétségbe volt esve. Az utolsó pillanatban jelentkezett ez a fiatal detektív és gyönyörű tervvel állt elő.

— Uram, — mondta — én mától kezdve megszünök élni, mint detektív. Taxisoffőr leszek és igyekszem bejutni a bandába. Ha sikerül, előléptetnek, ha nem, hát megpróbáltam. Tegnap lezuhant egy rendőrségi aeroplán. Három halott. Ön ki fog adni egy jelentést *négy halottról*. A negyedik én leszek. Holnaptól kezdve vörös hajam van és a bal alsókaromba egy koponyát tetováltatok, a gunmanek jelvényét.

Laffit Anderson belement. De Joe Slimmnek még egyéb kikötése is volt.

— A mi testületünk, sajnos, ön is tudja, tele van megvesztegetett vagy megvesztegethető emberekkel. A tervem csak akkor sikerülhet, ha ön és az én kivételemmel *senki* se tud róla. Mindenkinék azt kell hinnie, hogy meghaltam. Engem most Joe Waxnak hívnak.

— Rendben van, fiam, — mondta Láffit Anderson — én mindenesetre máris kinevezem felügyelőnek, hogy ha terve nem sikerülne úgy, ahogy szeretném, akkor az özvegye nagyobb nyugdíjat kapjon.

— Nincs özvegyem, — mosolygott szerényen Joe Slimm.

4.

— Tehát — fejezte be elbeszélését a soffőr, — ha maga, Miss Listman, bárkinek az égen és földön elmondja, amit rólam tud, akkor én egy órán belül eltűnök az élők sorából. Mert én már ismerem Perryman rejtekhelyét.

Bomby hallgatott.

— Ne haragudjék, — mondta végül — hogy én már igazán nem tudom megítélni, ki mond igazat és ki nem, de...

— Értem, — mondta a fiú csöndesen — maga azt hiszi, hogy hazudom. Visszaviszem magát a városba, menjen el Láffit Andersonhoz, mondja meg neki, hogy üdvözlöm, jól vagyok és hogy maga mindent tud.

— Nagyon szeretném, — mondta reménykedve a lány — ha így volna, mert akkor tudnék egy férfit a világon, akiért érdemes aggódni.

Bomby azonban csak délután jutott a Központba és ott az a hír érte, hogy Newyork rendőrfőnökét egy bandita négy golyóval megölte,

amikor a háza előtt autóba szállt, hogy a Központba menjen.

Bomby lelkében minden összeomlott.

5.

Örületes felfordulás támadt a rendőrségen. Bomby felment a rendőrfőnök helyetteséhez, Scott őrnagyhoz és közölte vele gyanuját, ami szerint a magát Joe Slimmnek nevező taxisofőr a tettes.

Miss Listman ugyanis, abban a meggyőződésben, hogy Joe okvetlenül Perryman egyik alvezére, viszont ezt mindenáron el akarta titkolni Bomby előtt, — a következő helyzetbe került:

Ha téllenül megvárja, amíg Bomby elmegy Anderson Laffithez és megtudja tőle, hogy Joe hazudott, akkor elveszti Bombyt. Andersonnak tehát meg kellett halnia.

Képtelen, hisztérikus, szörnyű vád volt! De Bomby felzaklatott lelkével nem tudott másra gondolni.

Scott nagy meglepetéssel hallgatta végig a történetet. Kizártnak, vagy legalább is valószínűtlennek tartotta, hogy Anderson Laffit ne szólt volna neki Joe Slimm tervéről. Mindenesetre Anderson Laffit meghalt és Joe Slimm is meghalt, ez kétségtelen. Igaz, hogy a gépben ülők szénné égtek, de a rendőrfőnöknek tudnia kellett, hogy ki ült a gépben és ki nem.

Bomby elkezdte komolyan gyűlölni ezt a fic-

kót. Az a tény, hogy esetleg miatta ölte meg a rendőrfőnököt, önváddal töltötte ek. Undorodott attól, hogy ilyen fickók beleszeressenek.

Scott jelentést tett a kormányzónak és erősítést kért.

— Mégis csak vérlázító, — mondta — hogy valahányszor kiszivárog, és *mindig* kiszivárog valahogyan, hogy ütközetre készülünk Perrymanék ellen, a vezért egyszerűen elteszik láb alól. Ez már a harmadik rendőrfőnök, aki erőszakos halállal hal meg. Csak a testület kitűnőségét dicséri, hogy egyáltalán akad még, aki vállalja ezt a veszedelmes állást.

— Miben látja ön a főnehézséget? — kérdezte a kormányzó.

Scott elgondolkozott.

— Megmondom, — felelte végül. — Perrymannak kétségtelenül van Newyorkban vagy két tucat búvóhelye, egynéhány valószínűleg várszerűen kiépítve. Ha egyet-kettőt vélellenül fel is fedezünk, marad a többi húsz. A fő nehézséget abban látom, hogy nem tudjuk ezekre a gócokra *egyszerre* rátenni a kezünket. És nincs semmi támpontunk, amelyből kiindulhatnánk. Utóvégre ki tudunk söpörni egy uccát, de egész Newyorkot...?

— Egyelőre, — fejezte be a kormányzó a megbeszélést — egyelőre vigyázzunk, hogy azt a Listmann-lányt el ne vigyék még egyszer. Utóvégre valami felelősséggel tartozunk a miliomosainknak.

Pedig elvitték. S még hozzá hamarosan: nem sokkal az előbbi beszélgetés után. És ez volt az a pont, amikor a lakosság türelme kezdett komolyan elfogyni.

PÁNIK NEWYORKBAN.

1.

Ilyen riadalom az özönvíz óta nem volt! — írták a lapok. — Listmannak, Amerika első adófizetőjének lányát másodszor is elrabolta ugyanaz a gang! És pedig fényes nappal, a Wall-Sreet közepén, a detektívek szemeláttára!

„Körülfogták az öt autón érkező banditák — írta a Newyork Times — Miss Listman autóját. Ketten átemelték és valóságos sorfalat alkotva, elrobogtak vele. Eltűntek a rendőrség szeme elől! Huszonnégy órája semmi hír a szerencsétlen lányról! Senki és semmi nincs többé biztonságban a banditák elől! Bármelyik pillanatban elrabolhatják az anyákat, feleségeket, leányainkat! Ültessétek villamosszékbe a rendőröket, ha Perryman nem lehet elfogni! Mit szól az elnök mindehhez?“

Így írt a többi lap is. Szörnyű elkeseredés vett erőt a lakosságon. Azt mondták, hogy Newyork egyharmad népessége Perryman zsoldjában áll! A gangstervezér egymillió dollárra emelte fel

a váltságdíjat! S a rendőrség már nem is beszélte le a szerencsétlen apát a fizetés teljesítéséről, — nem volt remény rá, hogy megtalálják a banda fészket. Ezúttal már nyilván jobban vigyáznak a lányra, mint az első esetben, mondta mindenki. Úgy fog járni, mint a Lindbergh-baby — ez volt az általános vélemény. A legügyesebb detektívek járták falkaszámra a várost. A középületekről esténként kiáltó fényreklámok szórták a figyelmeztetést:

— *Tartsd nyitva a szemed! Hátha a szomszédod Perryman! Segíts a rendőrségnek a nyomozásban!*

Ennek azonban csak még nagvobb felfordulás lett a vége. Az új rendőrfőnök, Scott, mindent megkísérelt, hogy lecsillapítsa az embereket. De az ilyen eszközök — s a fokozott rendőri készültség — csak növelték a rémületet.

2.

A Shetland-sarkon sötétebb volt a szokottnál is. Ott állt a kocsijával Dan és ott állt Joe Wax, ahogy itt hívták. Joe egy füzetes regényt olvasott nagy figyelemmel. Csak akkor nézett fel, amikor Dan visszautasított egy fuvart.

Részeg hajóskapitány volt az illető Dan nem akarta felvenni a kocsijára, mire a hajós olyan dühbe gurult, hogy elment gyalog.

Ebből Joe arra következtetett, hogy Dan valami utasításnak engedelmeskedve vár. S csak-

ugyan, éjfél tájban két keménykalapos, erős-
kos mozgású fickó érkezett a folyó felől és egy
különös, gyors kézmozdulattal üdvözölték Dant,
amit Joe nem tudott jól megfigyelni.

Az egyik így szólt:

— De hol van Bert? Nekünk kettő kell, tudod
jól.

— Bert mindig késik — morogta Dan.

Ezután halk hangon beszéltek egy darabig,
közben félszemmél Joet figyelve.

— Fickó — mondta az egyik keménykalapos,
Joe elé lépve — akarsz velünk jönni?

— Miért ne? — felelte nyugodtan Joe.

— Hát akkor ugorj! És mindenütt a másik
taxi nyomában maradj.

Joe sejtette, miről van szó. Perryman tisztába
akart jönni vele. Elhatározta tehát, hogy rézen
lesz és nyitva tartja a szemét.

3.

Megálltak egy piszkos kis *speakeasy* előtt.
Rengeteg kétes külsejű fickó ült bent, olyan
füstben, amelyhez képest a londoni köd arany-
fátyol. Joe is kénytelen volt bemenni velük.
Egyre kíváncsibb lett, hogy mi lesz? Megittak
egy csésze rumot s Joenak az volt a benyomása,
hogy ezek hárman most akarnak kitalálni vala-
mit, amivel nyilatkozatra bírják Joet.

Végre az egyik felállt, letette fejéről a kemény-
kalapot és bement egy telefonfülkébe. Joe is

merte ezeknek az embereknek határtalan tisztel-
letét Perryman iránt s feltételezte, hogy a fickó
azért vette le a kalapját, mert vele beszél. Az
üvegfalon keresztül látta, hogy élénken magya-
ráz és többször felé bök a hüvelykujjával.

Végre kijött a fülkéből, fizetett és jelt adott az
indulásra. Most az egyik szorosán Joe mellé ült
és Joe kezdte magát rosszul érezni. De látszólag
higgadtan vezette a kocsit, Dan nyomában.

Newarkba mentek. Másfél óráig tartott az út.
Egy sötét kis sikátorban álltak meg. A két ban-
dita kiszállt, lépéseik elhaltak az éjszakában.

Már világosodott Ellis Island felett, amikor
visszatértek. Joe épp a végére ért a regénynek,
amely egy hercegnő és a sofförje közti szerencsés
kimenetelű szerelemről szólt, amikor visszajöt-
tek, két hatalmas zsákot cipelve. Ezeket berak-
ták a kocsiba és maguk is beültek.

Ugyanott szálltak ki, ahonnan elindultak.
Valahol itt van a fészkük, gondolta Joe.

Az egyik visszaszólt, Joera mutatva:

— Erről a fickóról jelentést fogunk tenni a
főnöknek — mondta. És Joe tudta, hogy most
már el kell dölni a dolognak jobbra vagy balra.
Vállat vont.

— Minek az a komédia, fiúk! — mondta és
erre mind a ketten megálltak. Dan a háta mö-
gött állt. Joe kedélyesen folytatta:

— Én tudom, hogy ti nem foglalkoztok zsák-
lonással. Ezt a két zsákot Perryman egyik ta-
nyájáról átviszitek a másikra. Felteszitek, hogy

Én azt hiszem, csórtátok valahol. És látni szeretnétek, mit szólok hozzá.

Érezte, hogy revolvercső fúródik a bordái közé. De vidáman folytatta:

— Minek ez a marhaság, lehet velem egyenesen is beszélni. Meg lehet engem kérdezni, hogy akarok-e és én felelek. Ezt mondjátok meg a főnöknek, én üzenem.

A két ember letette a zsákot és közelebb jött. A revolvercső szorítása nem engedett.

— Na és?! — mondta az egyik — tegyük fel, hogy *valaki* tényleg megkérdezne téged... mi lenne a felelet?

— Ez! — mondta Joe és felemelte a kezét. A bal csuklóján alul, ott volt a halálfej, letörölhetetlenül. Az emberei figyelmesen nézték. Végül az egyik azt mondta:

— Ez nem elég.

— Ez a feleletem — mondta Joe szemtelenül — és hogy elég-e vagy sem, azt majd nálad nagyobb fiúk döntik el. Lehet, hogy neked külön dolgok vannak a bőrödre rajzolva, viszont én különbül dolgozom, mint te.

— Na, na! — morgott a gangster — csak ne olyan nagy pofával. Nem tudom, mitől nőtt meg így a melled. Csináltál már valamit életedben?!

Joe vihogott.

— Nagyon ravasz vagy, koma, — felelte — de én nem kötöm az orrodra, hogy mit csináltam és mit nem. Ha Perryman kíváncsi rá, majd megkérdezi személyesen

— Nem hiszem, hogy ilyen alakokkal szóba állna, — felelte a bandita.

— Ha veled szóbaáll...

— Velem sem áll szóba! — vallotta be az.

De Joe legyintett:

— Nekem olyan a hírem, hogy énám kíváncsi lesz. Mit gondolsz, miért kellett nektek zsákot cipelni éjszaka? Mert Perryman nem törődik velem, azért?!

— Mert azt hiszi, hogy maga...

Hirtelen elhallgatott, mert a társa oldalba bökte. Joe dühösen hadonászott az orruk alatt:

— Nekem egészen mindegy, hogy mit hisz rólam! Vagy szüksége van rám, vagy nincs és kész! És ne küldjön nekem ilyen zsákos „detektíveket“ a nyakamra, hanem bökje ki, mit akar!

A feszültség enyhült. A két pasas intett Danak, aki eltette a revolverét. Aztán elmentek. Joe beült a kocsijába s elövelt egy másik füzetes regényt. Később elaludt és csak arra ébredt fel, hogy világos van és didereg.

Dan már nem volt sehol. Joe felhúzta a tetőt és elindult haza. Visszaidézte emlékezetébe az éjszaka történeteket és úgy látta, hogy sikerült az első ütközetet megnyernie, — ha felkeltette Perryman érdeklődését. Hogy ez az érdeklődés sikert vagy halált jelent a számára, azt csak a jövő dönti el.

Amikor belépett a kis szobába, amelyet soffőr korában bérelt, mindjárt meglátta, hogy az asztalon levél fekszik, amelyet nem postás hozott.

Ugyanakkor látta, hogy a szobáját átkutatták, de nem vittek el semmit.

— Hacsak az ujjlenyomataimat el nem vitték — gondolta elégedetten, miközben feltörte a levelet.

Perryman írta.

JOE VÉGKÉP GANGSTER LESZ.

1.

Amióta Joe a Perryman-banda tagja lett, minden percben az életéért harcolt. Az eseményeket nem lehetett megállítani. Joe tudta, hogy, bár neki azt mondták, hogy bevették a bandába, állandóan figyelik és különböző próbáknak vetik alá. Így például két napig vele őriztették Bomby Listmant.

Ez volt a leggyötrelmesebb az egész dologban. Bomby valóságos börtönben élt és Joe nem segíthetett rajta. Voltaképpen azt sem tudta, hol vannak, de ha tudta volna se tehet semmit, mert állandóan figyelték.

Annyit tudott, hogy valahol Swinburn over the Sea környékén vannak, nem messze a tengertől, egy magányos ház pincéjében. Bomby csuklói véresek voltak és Joe szíve összeszorult, ahányszor rájuk nézett.

Bár egész nap együtt voltak, alig beszéltek egymással.

Csak a második nap reggelén tört ki a lányból:

— Szóval mégis jól sejtettem: maga ölte meg a rendőrfőnököt, nehogy elárulja magát. Talán maga Perryman?

Joe nevetett. Ha keserűen is, de nevetnie kellett. Perryman!

— Nem, — mondta csöndesen — maga nagyon megtisztel. De nem vagyok Perryman.

— Hát mi? — kérdezte éles gúnnyal a lány — detektívfelügyelő, nem?!

— Nem! — felelte Joe.

— Persze. Istenem, más is hazudik. Dehát mi oka volt arra, hogy *nekem* hazudjék?

— Rámjött, muszáj volt. Imponálni akartam magának, — magyarázta a fiú. — Nem gondoltam arra, hogy komolyan veszi és utánajár...

— És ezért kellett, — kérdezte Bomby felvonott szemöldökkel — ezért kellett meghalni a rendőrfőnöknek? Hiszen ez borzalmas.

Felugrott, fel-alá járt a szobában. Megállt Joe előtt, mintha mondani akarna valamit, de végül mégis tovább ment.

— Beszéljen végre! — fakadt ki a lány — a legszörnyűbb váddal terhelve áll itt és *hallgat?*

— Nem beszélhetek.

— Dehát ember! — Bomby idegei a megpatтанásig feszültek — maga ölte meg, vagy sem?!

Joe sóhajtott.

— Akármit mondanék, úgyse hinné el nekem.
A lány undorodva nézett rá.

— Az egész mesét akkor találta ki. Minden-
esetre nem tagadja, hogy ennek a bandának
tagja maga is?

— Nem — bólintott Joe, arra gondolva, hogy
esetleg kihallgatják a beszélgetést — ezt nem
tagadom.

A lány elfordult.

Gyötrelmes és Joe számára mégis szép órák
voltak. El kellett viselnie a lány igaztalan meg-
vetését, de annak örült, hogy legalább amíg ő
itt van, nagyobb baja nem történhetik a lány-
nak.

— Megfizeti az apja a váltságdíjat? — kérdezte
Később. Bomby úgy felelt, hogy oda se nézett.

— Megírtam neki, hogy inkább haljak meg,
de ne fizessen ezeknek a... patkányoknak.

— Akkor annál inkább fizetni fog, — jegyezte
meg Joe elégedetten.

Másnap este egy Tomas nevű főkolompos
jött be, hogy leváltsa Joet. Joe nehéz szívvel in-
dult. Tomas kitartóan nézett rá.

— Na, — bökött fejével a lány felé — hogy
viselte magát...?!

— Rúgós kis macska, — felelte Joe — nem
sokra mész vele.

— Na majd én megmutatom! — felelte az és
Joének még volt ereje röhögni ezen.

A második próba már komolyabb volt. Joe bevitték Newyorkba. Itt, egy szeszgyár csillagszerű helyiségébe dugták és bejelentették neki, hogy Perryman délután meg fogja látogatni.

Joe keserű perceket töltött el. Amíg a kocsi-ján ült és bizonyos mértékig szabad volt, a cselekvés izgalmaiban nem érezte annyira, hogy milyen tehetetlen, mint így. Folyton Bomby megvető pillantásaira, szomorú, édes arcocskájára kellett gondolnia. Úgy járt fel és alá, mint egy párduc, egész délután.

De amikor kívülről lépteket és hangot hallott, egyszerre leült a sarokba és kifejezéstelen arc-cal meredt maga elé.

És belépett Perryman. Senki sem kísérté és nyitva hagyta az ajtót maga mögött. De Joe tudta, hogy kint állnak az emberei.

Perryman elegáns fiatalember volt. Joenak azonnal feltűnt rajta, hogy ez a leghidegebb ember, akit el lehet képzelni. Hidegsége nem volt agresszív vagy bántó, csak a nyugalomnak egy végtelenig felfokozott és végtelenül imponáló fajtája. Ezzel uralkodott azokon, akik közvetlenül érintkezhettek vele.

Leült Joeval szemben és mozdulatlanul figyelte egy jó darabig. Joe állta a tekintetét, de nagyon kellemetlenül érezte magát. Perryman szemei olyan merevek voltak, mint egy gyíké!

— Azt tudja, hogy én ki vagyok, — szólalt

meg végre fásult hangon, amely valahogy a xilofón hangjára emlékeztetett — hát mi is tudni akarjuk, hogy maga kicsoda.

— Joe Wax a nevem — felelte a fiú.

— Miért festete a haját vörösre?

— Okom volt rá, hogy ne ismerjenek fel — mondta Joe őszintén.

— Ahá. A régi mese. A rendőrség elől menekül, mi?!

— Nem mese.

— A maga érdeke, hogy igaz legyen, — felelte Perryman szenvedtlenül. Levélpapírt húzott elő a zsebéből és aranytokos töltőtollat.

— Az a gyanúnk ugyanis — emelte fel a fejét Perryman, hogy maga az a Joe Slimm nevű detektív, akinek tavaly halálhírét költötték.

Feszülten figyelte Joe arcát, Joe buta képet vágott, igazán olyan volt, mint aki semmit sem ért az egészből.

— Azonban — folytatta a gangszter — mi sem végzünk ki senkit bizonyíték nélkül. Vegye ezt a tollat és írja, amit diktálok.

Joe önkéntelenül elváltoztatott írással követte Perryman szavait.

„Remélem, hogy eljut a rendőrfőnök úrhoz ez a levelem. A XVII. utca 92. számú ház pincéjében vagyok bezárva. Életem veszélyben forog.

Joe Slimm
det. felügy.”

Perryman elégedetten nézte a levelet, majd így szólt:

— Ha a rendőrségen úgy tudják, hogy Joe Slimm él még, akkor megszállják a XVII. utcát. Ebben az esetben magát lelőjük, mint egy folyami patkányt. Ha azonban a rendőrség bizonyos benne, hogy Joe Slimm nem él már, akkor ezt a levelet kelepccének fogja gondolni és rá se hederít.

Joe mélyet sóhajtott. Most igazán Isten kezében van az élete. Csak a rendőrfőnök el ne olvassa a levelet! Azzal, hogy a segítségére indul, megölné Joet! És Joe ekkor észrevette, hogy Perryman már a címzést írja:

„New York City Rendőrfőnökének

Central Court“

A vezér halkán fütytyentett. Bejött egy ember.

— Ezt a levelet azonnal eljuttatod a rendőrfőnökhöz. Azonkívül intézkedj, hogy Sparrett állandóan figyelje a XVII. utca 92. számú házat és azonnal jelentést tegyen, ha a rendőrség kiszáll.

Jelentőségtelen pillantást vetett Joe felé és kiment. Az ajtó bezárult mögötte. Joe agyában kínzó kétség tombolt. Életének minden napja közt az volt a leghosszabb, ami most következett. Nem akart véget érni.

— Közel van a halál, — gondolta Joe — de az is jobb, mint ez a bizonytalanság!

Másnap reggel bejött a banda egyik híres gunmanje, revolveres embere, Daskie Millmow, Barátságosan üdvözölte Joet és leült vele szemben, az asztal mellé. Revolverét a jobb tenyerébe fektette s azzal játszadozott, úgy, hogy fel-feldobta a levegőbe s mindig lövésre kész helyzetben fogta el.

Az asztalon kopott telefonkészülék hevert. Joe tudta, hogy mikor az a készülék megszólal, akkor dől el a számára az élet és halál problémája. Megkínzott agyán átvonult az élete. Joe szülei szegény emberek voltak. Joe korán a rendőrséghez került és felettesei gyorsan megszerették. Sok ambíció lappangott benne, de az életében semmi szép nem volt, amíg Bomby Listmannel meg nem ismerkedett. Milyen különös az élet: csak azért nyújt valamit, hogy rögtön elvehesse. Joe sokkal egyszerűbben, egyenesebben gondolkodott, semmint hogy a lány dáriuszi gazdagsága bántotta volna. Mert Joe rengeteg bűnt és aljasságot látott és tapasztalt, de mindig olyan ártatlan és jóhiszemű maradt, mint egy vidéki kislány.

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon. Daskie lekapta a kagylót.

— Halló! — mondta, aztán elkomoruló pofával, feszülten hallgatózott. Joe túlfeszített idegeivel hallotta, amint a kagylóban dörög egy idegen, távoli hang, de Daskie arcáról nem sokat lehetett leolvasni.

A bandita végül is letette a kagylót. Joera

nézett, felemelte a revolverét és... elvigyorgott.

— Azt üzeni a főnök, hogy a Shetland-sarkon átveheted a taxidat. Eztán ott fogsz állni és várni az utasításokat. Ez a jeladás, — keresztbe fektette a két hüvelykujját egymáson — és ha valami disznóságra gondolsz, akkor búcsúzz el az élettől.

Dehogyan gondolt Joe most másra, mint hogy él! Semmi sem volt most fontosabb ennél. Egy óra múlva a mindenható Perryman jóvoltából ott találta üres kocsiját a Shetland-sarkon. Beült és gondolkodni kezdett.

Minél tovább gondolkodott, annál biztosabban látta, hogy nincs többé ember, aki Joe Slimmel tudna belőle csinálni újra.

LISTMAN

1.

Káprázatos fogadóterem volt ez. Egyetlen hatalmas asztalon óriási, bőrkötésű napló: Listman pályájának állomásai.

Ott volt benne az első, Dakotában készült, rongyos kis fényképező-masina. Ott volt a Listman-gyár első kimutatása 1891-ből, tizenhétezer dollár nyereségről. A látogatók leolvashatták a lapokról, hogyan nőtt ez a tizenhétezer évi másfél millióra.

A mai viszonyok közt azonban egymillió dollárt készpénzben folyósítani: csaknem lehetetlennek mondható. Ha valaki képes volt erre egyáltalán, akkor Listman volt az. Csakhogy hátra volt az a kérdés, hogy mi módon biztosítható a lány épségben való megérkezése, miután Perryman már megkapta a pénzt?!

Perryman naponta felhívta vidékről — minden nap más városból — Listmant és a milliómos hosszasan tárgyalt vele. De nem tudtak zöldágra vergődni egymással.

Perryman aranyrudakban akarta a pénzt, Listman viszont előbb a lányát akarta, csak aztán volt hajlandó a pénzről tárgyalni. Így vitatkoztak, minden nap, egy hétig.

Kedden végre felkereste Scott rendőrfőnök az egy milliómost, aki így fogadta:

— Megegyeztem Perrymannal.

Scott kíváncsian nézett rá.

— Ideküldi egy emberével a lányt. Az embere elviszi a pénzt.

— Hogyan?!

Scott okos ember volt, de nem értette a dolgot. Eredetileg az alkoholrendőrség csoportvezetője volt, de Anderson-Laffit hátrahagyott jegyzeteiből sok mindent megtudott, amit a rendőrség és Perrymanék régi párbajharcáról tudnia kellett.

Listman megmagyarázta:

— Becsületszavunkat adjuk, én és maga, —

mondta kurtán — hogy az emberük bántatlanul távozik a pénzzel.

— Dehát...

— Különben nem kapom meg a lányomat.

— De ha már megkapta — töprengett Scott.

— Perryman azt mondta, — felelt a rendőrfőnök ki nem mondott gondolatára Listman — hogy ha az emberének mégis bántódása esnék, akkor a lányom huszonnégy órán belül halott. Ellenkező esetben soha többé nem hallunk róla.

— Nevetséges, hiszen...

— Semmi sem nevetséges. Nem szándékszem sem egy millióért, sem a maga szemeiért kockáztatni a lányom életét. Itt van a nyilatkozatom, amiben mindent megígérek annak a fickónak és maga is alá fogja írni.

— Rendben van, — mondta Scott — de ezt az aláírást egyszer nagyon felül fogja fizetni Perryman.

És aláírta.

2.

A Long Islandon levő villa olyan volt, mint egy siralomház. Listman darabos, szinte gomomba modora nem jól érvényesült ebben a helyzetben. A felesége csaknem meggyűlölte őt, amiért Perrymannal tárgyal, helyett, hogy egyszerűen elküldené a pénzt. Leengedett zsugárterek mögött, hűvös és sötét szobában járt fel és alá a két öreg ember, vitatkozva és önmagát vádolva. De Listman konokul kitartott az állás-

pontja mellett. Igaz, hogy más dollármilliomosok pán célszobákban őrizték fiaikat és leányaikat, de Bombyval ezt nem lehetett megcsinálni. Bomby épp olyan akaratos volt, mint az apja. Imádta a szabadságot és nyilván a halál se lett volna rosszabb számára, mint bezárva élni.

— Nem megyünk semmire a sápítozással, — szögezte le végül is Listman — én be fogom tartani a megállapodást, várjuk meg, mit csinál Perryman.

3.

Perryman megszervezte a kampányt. Volt a sajtónak egy része, amely a kezében volt s amely a maga részéről fokozta a pánikhangulatot. Jellemző erre, hogy amikor William Steason, a kefekirály felnőtt fia úgy berúgott, hogy reggelig nem tudott hazamenni, az egész rendőrség talpon volt és fellármázta a várost. Valóságos megkönnyebbülés volt, amikor megtalálták egy árokban a fiatal Steason-t és kiderült, hogy az ijedelem alaptalannak bizonyult.

Megírták a lapok azt is, hogy Perryman hogyan akarta a rendőrséget törbeccsalni. Azt a hírt terjesztette, hogy egy nemrég elhunyt fiatal detektív, Joe Slimm, a kezei között van. De bár a rendőrség egyáltalán nem dőlt be ennek, a nép között legendák kezdtek keringeni a fiatal detektív sorsáról. A nép szívesen hozza működésbe a fantáziáját és Perryman kezdte elveszíteni a régi népszerűségét. De mindezek a mendemon-

đák és ujságcikkek most már nem zavarták meg a Joe és főnöke közti harmóniát. Perryman nehezen bízott meg valakiben, de aztán kitartott a választottak mellett.

Joe most utasításaihoz híven a taxisofőrök életét élte. Egy napon, amikor szokott regényét olvasva, a kocsiban ült, odalépett hozzá egy detektív és beszélgetni kezdett vele.

Joe tudta, hogy ez mit jelent, de minden elfogódottság nélkül felelgetett és igyekezett a külvárosok *slangjén* beszélni vele.

A detektív végül is felszólította, hogy igazolja magát és Joe azt meg is tette, Joe Wax névre szóló igazolványával. A detektív a lakáscímét is feljegyezte. Joe este jelentést tett az esetről Perrymannek és kérte, hogy máshová költözhessék. Perryman elégedetten bólintott és lehet, hogy Joenak éppen ez az őszintesége szülte benne azt a gondolatot, amely Joet a céljai eléréséhez épp olyan közel vitte, mint ahhoz, hogy elveszítse az életét.

JOE.

1.

Péntek volt a nagy nap. Mindkét oldalon készültek az átadásra. Perryman utólag megváltoztatta a tervét: platinát kért, hogy egy ember el tudja hozni.

Perrymanról azt mondták, hogy zseniális az emberei megválasztásában. Most is, lehet, hogy sok töprengés után, de látszólag csak úgy ötlet-szerűen maga elé hívatta Joet.

Joe a régi szeszgyárban találkozott jelenlegi főnökével. Perryman hosszasan magyarázta neki a tervet. Egy szóval sem érintette azt a lehetőséget, hogy Joe elárulja őt. Joe megértette, hogy mit kell tennie. Perryman teljesen be akarta hálózni ezt az embert, akit nagyon használhatónak vélt.

A megbeszélésen azonban jelen volt Daskie Millmow is és annak végén Perryman hozzáfordult.

A hetedik emelet bal hármass és négyes ablakában fog megtörténni az átadás. Te a szembenlevő ablakból fogod figyelni a dolgot és ha valami nem tetszik neked, akkor áthajítasz egy kézigránátot.

És Joe megtudta, hogy Perryman szerint szép dolog a hízalom, de még szebb a biztonság.

2.

Péntek reggel lefüggönyözött autó ért nyugat felől Newarkba. A sofőr Dan Giuber volt. A függönyök mögött mereven ült Bomby Listman, mellette pedig Joe.

Dan fülén rádióhallgató-kagyló volt, de Joe tudta, hogy nem rádiót hallgat, hanem azt, amit a kocsiban beszélnek.

Éppen ezért semmit sem mondhatott a lánynak, aki mély megvetéssel húzódott el tőle. Pedig lehet, hogy ez az utolsó alkalom arra, hogy beszéljenek egymással. De Joe tisztában volt vele, hogy amíg Perryman él, addig a foglya marad, bárhol is legyen. És Bomby sohase fogja elhinni neki, hogy ő tulajdonképpen...

Összeszorult a szíve, amint oldalról a lányra nézett. Erre a sápadt, édes kis arcra, amely az utóbbi időben annyira megváltozott.

Mert Bomby elkényeztetett, léha kis macska volt, amíg meg nem ismerte az élet másik oldalát. Ebben a változásban a legkomolyabb az volt, hogy már majdnem beleszeretett egy fiúba, aki különbnek látszott a többinél, — akit pedig azelőtt, a régi barátai mellett észre sem vett volna. De aztán megtudta az igazat.

Bomby megborzongott. Milyen szerencse, hogy idejekorán tudta meg! Ez olyan csalódás volt, amit talán sosem fog kiheverni.

Fázósan kuporgott a sarokban, nagyon vágyot már haza, egy igazi kis pihenésre. Az egyhetes kemény fekvőhelytől minden csontja fájt. Nem nézett volna egy világért se Joe felé.

Az autó hirtelen zökkenővel megállt. A Listman-épület előtt senki sem állt, se polgári, sem egyenruhás rendőr. Még a portást is bevonták. Joe hóna alá kapott egy üres bőröndöt és kiugrott a kocsiból. Segíteni akart Bombynak a kiszállásnál, de a lány undorodva kapta el a kezét.

Joe egy pillantást vetett a szembenlevő ház hetedik emeletére. A nap egy látszó lencséjén csillant meg. Daskie a helyén volt és a kézigrá-
nátok is. Joe tudta, hogy két tűz között van. Perryman azért választotta őt, mert nem volt biztos benne, hogy a rendőrfőnök betartja-e a szavát. Joe úgyszólván állandó életveszedelem-
ben volt. Ha megpróbálja bizonyítani, hogy ő Joe Slimm, akkor Perrymanék ölik meg. Ellen-
kező esetben lehet, hogy a rendőrök.

Beszálltak a liftbe, amely a hetedik emeleten állt meg. Joe előreengedte Bombyt, aki beron-
tott a fogadóterembe és apja nyakába borult. Mögötte, elszorult szívvel, Joe is bement. A sof-
őrök egyenruhája volt rajta, de a számot le-
vették.

A teremben Listmanon kívül ott volt Scott, a rendőrfőnök is. Csak egy futó pillantást vetett Joera, aztán elfordította a fejét. Nyilván nehe-
zére esett tétlenül nézni a banditát, amint egy yagyont visz el Listmantól, büntetlenül.

Joe berakta a csomagokat a bőröndbe, mi-
után meggyőződött arról, hogy tartalmuk meg-
felel az utasításnak. Most háttal állt az ablak-
nak és menni készült. De elvesztette a fejét és
úgy nézett Scottra, mintha ordítani szeretne, de
nem jött hang a száján. Scott feszülten figyelte.

— Uram, — mondta végül halkán Joe — ne-
kem el kell vinnem a pénzt, mindnyájunk ép-
sége érdekében. De gondolkozzék, kérem azon,
hogy volt a központnak egy Joe Slimm nevű...

Scott ráreccsent.

— Takarodjék! Ezzel a mesével már megpróbálkoztak! Ettől az esettől eltekintve, amikor szavamat kellett adnom, bárki jön nekem azzal, hogy ő Joe Slimm, abban a pillanatban agyonlövetem és kitüntetést adok a rendőrnek, aki agyonlőtte! Most pedig mehet és jegyezze meg, hogy Joe Slimm meghalt.

— Igenis! — mondta Joe és lehajtott fejjel, szó nélkül kibotorkált. Nagyon, nagyon fájt a szíve. Bomby elfordult, amikor elment mellette. Az egész világ elfordult tőle.

3.

Amikor kiment, Scott lefüggönyözte az ablakot és halkán azt mondta:

— Ez a fiú, aki most kiment, New York egyik legjobb detektívje. Ha életben marad, nagy karriert fog befutni.

Bomby felsikoltott.

— Dehát akkor miért...

— Az elődöm följegyzései között megtaláltam az egész történetet. De addig nem hittem, hogy tényleg ő az, amíg ide be nem lépett. Csakhogy az élete úgyszólván egy hajszálon lóg. És ha bármilyen főmában eláruljuk, hogy ráismertünk, akkor a fonál elszakad.

És Bomby szíve mégis olyan könnyű lett egyszerre! De Scott rámordult:

— Hanem ezt a fonalat elszakítja abban a pillanatban, amikor rajtunk kívül bárki megtudja ezt!

AMIKOR EGY SZERELEM KIVIRÁGZIK.

1.

Hát ennél különösebb körülmények között még nem virágzott ki szerelem soha, az biztos. Bomby itt áll most, megszabadult a banditáktól, de otthagya a kezeik között azt az embert, akit a világon legjobban szeretett — talán éppen azért, mert eddig olyan nagyon gyűlölte.

Óriási felfedezés volt Bomby számára, hogy a fiú igazat mondott! *Mégis* igazat mondott! Sőt, az életét kockáztatta, amikor neki, egy idegen lánynak, elmondotta az igazat.

A lányban rengeteg szunnyadó energia ébredt fel, de nem tudott mit kezdeni vele.

Eleinte híres magándetektívekhez szaladt. Hatalmas összegeket ajánlott fel, ha kiszabadítják Joet Perryman karmai közül. De senki se vállalta. Senki se mert szembeszállni Perry-mannel.

És időközben Scott megtiltotta a lánynak a további veszélyes kísérleteket. Attól tartott ugyanis, hogy ilyenformán kiszivárognak az, hogy felismerték Joet. Bomby most tehát magára hagyatva és tehetetlenül átkozta magát, hogy

miért nem mondott egy jó szót, egy biztatást a fiúnak, akkor, amikor módjában lett volna.

— Az a legborzasztóbb, anyus, — mondta egy nap az ebédnél — hogy Joe talán sose tudja meg, hogy én rájöttem az igazságra. Ha csak egy kicsit szeret, akkor ez borzasztó lehet neki.

— Nem valószínű — mondta Mrs Listman — hogy ilyen körülmények között belédszeretett volna. Mindenesetre nagyon örülnék, ha sikerülne neki...

— Óh, anyus! — kiáltott Bomby — hogyan is sikerülhetne! Ezer és ezer emberrel áll szemközt és neki senki sem segít! Ha csak tudnám, mit tegyek, mit kellene tennem, mit tehetnék! Ha tudtam volna, kicsoda, amikor hazakísért, nem engedtem volna el!

— Nem tehetél volna semmit — mondta most Listman — bizonyosan figyelték. Ha nem így lenne, akkor ő magától is megkísérelt volna megszökni, veled együtt. Örülj neki, hogy túl vagy rajta. A legokosabb lenne, ha egy hónapra Európába mennél. Igaz, hogy Európa unalmas és tele van múzeumokkal, de a múzeumokat nem muszáj megnézni és az embert nem rabolják el.

— Legfeljebb a pénzét — mondta Mrs. Listman és régi hotelszámlák jutottak az eszébe. De Bomby hallani se akart utazásról.

— Itt fogok maradni, ahol ő van — jelentette ki és Listmanék kezdték látni, hogy most már

kénytelen-kelletlen, komolyan kell aggódniuk Joe Slimm életéért.

Már pedig erre sosem volt nagyobb szükség, mint ma délután, amikor Dan Giuber hátulról lelőtte Joet.

A HORCAN-STELL-COMPANY.

1.

Általában többet képzeltek el Perrymanról, mint amennyire emberileg képes lehetett. Az ő rengeteg búvóhelyre, municióraktárra és megfigyelő- és gyűjtőközpontra tagozódó szervezete is bizonyosan valami igen egyszerű módon volt *egy helyről* irányítható. Ezt kellett Joenak első-sorban megtudnia! Hiszen az egész banda tehetlenné válnék, ha a szokott búvó- és elosztó-helyeket zárva találná veszély idején!

Joe már látta, hogy a rendőrségtől nem várhat segítséget. Ezek nem akarják tudomásul venni, hogy ő él és dolgozik. De azért belátta, jobb is, hogy így van. A rendőrség merev elzárkózásának — ezt még meggondolatlan keserűségében is belátta — köszönheti, hogy megnyerte Perryman bizalmát.

A pénzt Newgraveshamben vették el tőle, ott, ahol a Graves Peak a Hudsonba csorog. De két órával később Perryman elé idézték, ahol el kellett mondania, hogyan folyt le a dolog. Nehéz

perceket élt át, mert úgy érezte, hogy a gondolatait is leplezni kell Perryman előtt.

— Hogy viselkedett Scott?! — kérdezte Perryman. De ami azt illeti, Joeban is mesterére talált.

— Scott?! — kérdezte Joe — melyik volt az? Az öregebb?!

— Nem — mondta Perryman és figyelmesen nézte Joe arcát — a fiatalabb.

— Óh, az nagyon dühös volt, háttal állt nekem és amikor átvettem a platinát, majd hogy nekem rohant.

Perryman biccentett.

— Mondhatom, meg vagyok magával elégedve. Kap egy kis önálló irodát és új kocsit. Csak telefonrendelésre fogad el fuvart. Az iroda előtt áll majd a kocsija. Ismeri Dumby ügyvédet? Ő lakik az első emeleten. Dumby a Horcan-árvák gyámja. Évente ötszázezer dollárral szaporítja a vagyonukat. Telekkel spekulál.

— Igenis! — mondta Joe, olyan buta képpel, amilyennel csak lehetett.

— Hát akkor menjen oda és nézze meg az új működési terét.

Kezet fogott Joeval és a következő pillanatban már egy telefonbeszélgetésbe merült.

Joe új irodája az utcára nyílt és vadonatúj magántaxi állt előtte. Az irodában pamlag is volt, tehát lakni is lehetett benne.

A felső emelet kilenc ablakából írógépek ütemes kopogása hallatszott. Ez volt Stan Dumby irodája.

Joe elővette a *Who is Whot* és tanulmányozni kezdte Dumby élettörténetét. Azután a Horcan-örökösöket nézte meg. Ugylátszott, hogy a Horcan-acélművek Dumby keze alatt csaknem teljesen megszűntek acélt produkálni és tisztán telekspekulációra váltottak át.

Joe most egyszerre kíváncsi lett, hogyan lehet telekeladással évi ötszázezer dollárt keresni? Hogy erről képet alkothasson magának, elment egy telekkönyvi hivatalba. Ez csak elég ártalmatlan szórakozás ahhoz, hogy ne keltsen gyanút!

Nem is volt olyan ártalmatlan. Ebben a telekkönyvi nyilvántartásban nem szerepelt hét év óta Mr. Dumby neve!

A napnál világosabban meggyőződött róla Joel Dumby hét év óta nem vett és nem adott el telket.

Hét év előtt, amikor átvette a vagyon kezelését, New York huszonegy különböző pontján telkeket, bérházakat, gyárakat vett. Ezek nagyobbbrészt üresen állnak.

Viszont, hogyan lehet az, hogy minden vétel és eladás nélkül valakinek 500.000 dollárt hozzanak ezek a telkek?!

Joe lázas izgalomban kérte el a Dumby birtokában levő ingatlanok részletes listáját. Egy hivatalnok tíz perc alatt leírta, Joe zsebre vágta a papirost és hazaszaladt.

A feje fölött még mindig kopogtak az írógépek.

Elővette a listát. Talált benne két házat a *Shetland Corner környékén!*

Egy üres szeszgyárat nyugaton!

A Listman-palotával szemben álló épületet!

A többi cím új volt Joenak. Leengedte a papirost.

Tehát minden külső segítség nélkül megtalálta Perryman hatalmának a kulcsát. Perryman bérli Dumbytól ezeket az ingatlanokat évi félmillióért. És ez a huszonegy ház, telek vagy gyár Perryman birodalma! És soha senki nem jöhet rá, mert a Dumby vagy Horcan nevet senki se hozza összefüggésbe vele!

Tehát Dumby ügyvéd és szenátor: a Perryman bűntársa! Ilyen ellenfelekkel állunk szemben! — gondolta Joe, majdnem elégedetten, amikor a háta mögött valaki rászólt:

— Hands up!

Joe megfordult. Daskie Milnow állt mögötte, ahogy az utcáról bejött. Gondolkodás nélkül elsütötte a revolverét. Joe a melléhez kapva, összerogyott.

A NAGY ÜTKÖZET.

1.

Bomby Listman szerencsés megkerülésének örömeire hatalmas kerti ünnepséget rendeztek Long Islandon, ezuttal sűrű rendőrkor-

dont vonva a kökerítés körül. De erre már nem volt szükség: Perryman megkapta, amit akart és egyébként meg szokta tartani a szavát. Ami ezekben a napokban a legtöbb embert nyugtalanította, az Perryman terveinek kiismerhetetlensége volt. Vajjon ki lesz a következő áldozat?! Szegény milliomosok! egy időre szívesen cseréltek volna akármelyik vékonypénzü alkalmazottjukkal, akinek nem volt oka Perryman-tól félni.

A gardenpartyn résztvevett minden elegáns le-
hűtő és elkényeztetett kislány, a newyorki felső tízezerből. Bomby nem is tagadta előttük, hogy únja őket. Résztvétlenül sétált el a táncoló, csókolózó, iddogáló és fürdő csoportok mellett és nem törődött vele, hogy összesúgnak a háta mögött.

— Erre a lányra nem lehet ráismerni — állapította meg Kenneth, a kekszgyáros fia.

Ez beleszeretett a fogságban valakibe — magyarázta egy vörös leány. — Feltűnt nekem, hogy állandóan a „komoly férfiak“ típusáról beszél.

Nagy röhögés tört ki.

— Utálok a komoly férfiakat — jelentette ki Georgia Hill, a tőzsdekirály lánya — utálok a szigorú nyafogásukat. Látni sem akarok komoly férfit.

Ebben mind megegyeztek s bengrottak a vízbe, ahol a legkevésbé fenyegette őket az a veszély, hogy komoly férfivel találkoznak.

Bomby pedig az ő „komoly férfiáról“ gondolkozott. Most már megértette a viselkedését és le tudta volna harapni a saját nyelvét, hogy miért nem szólt egy jó szót hozzá.

Hirtelen ellenállhatatlanul szükségét érezte, hogy cselekedjék. Hogy ne üljön itt tétlenül, amíg Joe halálos veszedelemben forog.

Még ráérek szórakozni, korholta önmagát, pedig igazán nem szórakozott. Most felment a szobájába, hogy telefonon beszéljen Scottal.

2.

A lapok háborogtak s a rendőrség látszólag folytatta eddigi tehetetlen pepecselését, de valami volt a levegőben. Scott és vezérkara titokban készült valamire.

Zárt ajtók mögött folytak a tárgyalások, amikor behozták egy közrendőr írásbeli jelentését és egy cédulát.

„A XVII. utca sarkán — így szólt a jelentés — találtam egy újonnan lakkozott taxit. A taxiban Daskie Milnow, egy többszörösen körözött gyilkos holtteste feküdt. Állán lőtt seb. Átkutattam a zsebeit, de csak egy cédulát találtam benne, amely a rendőrfőnök úrnak szól.

Tisztelettel

Smith LVI. John.“

Scott elolvasta a cédulát, amelyet reszkető kéz írt.

„Rendőrfőnök úr, én nem érem meg a reggelt, ez a disznó rámlött, mert észrevette, hogy rájöttem valamire. De magammal viszem őt is a más-világra. De most koncentrikus támadás! Én még a Dumbo-ház földszintjén vagyok. Letartóztatni Dumbo szenátort. Az általa bérbeadott és évi 500.000 dollárral elszámolt ingatlanokat ostrom alá venni! Azok Perryman patkánylyukai. Az egész dolog nyolc órán belül és minden ponton egyszerre végrehajtandó! Velem már ne törődjenek!

Joe Slimm“

Scott elolvasta a levelet. Néhány szóval megmagyarázta alantasainak Joe Slimm önfeláldozását. Mindenki felállt: némán tisztelegtek a hős bajtársnak.

További öt perc alatt megélénkültek a folyosók. Parancsokat továbbítottak, valóságos kis mozgósítás volt ez! Háborús előkészületek!

És öt rendőrtisztet letartóztattak a déli órákban, mert megpróbálták elárulni az előkészületeket, nyilván Perrymannak.

Egy órakor Bomby rohant be Scotthoz. A rendőrfőnök bevezette a dolgozószobájába, ahol három magasrangú rendőrtiszt ült egy hatalmas térkép előtt.

— Azt mondta, hogy telefonozni fog, ha lesz valami — mondta elfulladva a lány — és én várok, várok...

— Üljön le — mondta Scott komolyan, — a helyzet megváltozott. A csata száz és száz em-

ber életébe fog kerülni, amíg megszületik a végső győzelem, vagy vereség. Képtelenség ebben szerepet adni magának.

— Ne nézze azt, hogy nő vagyok, — kiáltotta Bomby szenvedélyesen, — én küzdeni akarok azért a férfiért, aki az életét kockára tette miattam és a többiekért! Én...

Scott odaadta neki a cédulát, amit Joe küldött,

— Olvassa.

Bomby szemei könnyben úsztak, amikor felnézett.

— Azt gondolja, hogy... már...

Scott bólintott.

— Valószínű.

Bomby felugrott. Valósággal sikoltozni kezdett.

— Én nem hiszem, nem engedhetem, ez nem lehet igaz! Nem, nem!!

De Scott durván lenyomta egy székre.

— Itt fog maradni velünk. Minden jelentés ide fut be és minden parancs innen megy ki. Itt a leghamarább tudja meg majd az igazat.

3.

Két óra öt perckor futott be az első jelentés. A Newark Summers felőli oldalon levő szeszgyár ostromáról. A jelentés így szólt:

„Negyven emberrel szálltuk meg a szeszgyár környékét. A hatalmas kaput gépfegyvertűzzel nyitottuk fel. Az udvaron nem találtunk ellen-

állásra, de az épület ablakaiból heves tüzelés fogadott. Ennek során Brown, Gaspard és Newman rendőrök elestek. Tíz percig tartó harc után benyomultunk az épületbe és kilenc gangsztert foglyul ejtve, elfoglaltuk az épületet. Berry Borsont, Perryman egyik alvezérét agyonlőttük. A szeszgyár átkutatása most folyik. Foglyot nem találtunk benne.“

Félháromkor a XVII. utcai bérház elfoglalásáról érkezett jelentés. Itt sem volt idejük Perrymanéknak kiüríteni a házat és amíg a rendőrség az utcáról ostromolta, addig egy utász-szaksz tűzoltólétrákon a felső emeletekbe hatolt. Itt is heves ellenállásra akadtak, de a rendőrség nagy fölényben volt és teherautókon szállították el a foglyokat.

Ugyanilyen értelmű jelentések futottak be öt másik környékbeli bérkaszárnya ostromáról. Ezekben páncélszekrényeket, aranyat és nagymennyiségű ékszert is találtak. Detektívesporfók szállták meg a kimutatásokban felsorolt kilenc üres telket. Ezek közül azonban csak egyik bizonyult jelentősnek. Ezen egy durván összeácsolt örkunyhó állt és ennek a padozatában egy detektív csapóajtót fedezett fel. Földalatti sikátorba jutotak, de itt olyan erős tűzbe jutottak, hogy örülniök kellett, ha a bőrüket menthették.

Mialatt pedig erősebb készültséget kértek a központtól, a banditák egyszerűen felrobbantották a bejáratot, úgy hogy meg se lehetett találni többé. Természetesen a közelben levő házakat is

végigrazziázták, de a lakók között nem akadt senki, akit komolyan gyanúba foghattak volna.

Scott szobájában egyre izgalmasabb és forróbb lett a levegő. Már a lapok is közölték nagyjából az ütközet állását, bár ez nem volt inyére Scott-nak. „Scott generális a vezérkari dombon“ — írta egy délutáni lap, a Standard, amely állítólag Perryman tulajdona volt. Newyork olyan volt, mint egy csatatér. Szirénabúgás verte fel percenkint a várost, — nem is tudtuk, — mondták az emberek, — hogy *ennyi* rendőr van Newyorkban! Csakugyan, tele voltak az utcák rendőrökkel. Bombyt nem lehetett észretéríteni. Összeszeszorított fogakkal, halálsápadtan ült a székén. Körmei beléfűrődtek a tenyerébe. A hozzáintézt kérdésekre nem felelt.

A minden ponton egyszerre indított támadások negyed négykor tizenhét helyen már be is fejeződtek. Perryman huszonegy vára közül tizenhét a rendőrség kezében volt. Százkilencvenegy foglyot ejtettek, rengeteg löszert és rablott holmit zsákmányoltak. A többi négy helyen a jelentések szerint állt a harc: döntő összecsapásokat vártak estére.

4.

Aki ismeri az amerikai szellemet, megérti, hogy a harc kitörése pillanatában megszűnt a pánik. Nyugaton szeretik a nyílt harcot és sokkal nagyobb volt az érdeklődés, mint a félelem.

A newarki zugkocsmákból, mint az árvíz a patkányokat, úgy öntötte ki a villámrazzia a csirkefogók, késelők, tolvajok, revolveres bérencék tömegét. A rendőrség ezúttal könyörtelen volt. Életre és halálra ment a játék, mindkét oldalon minden ember az életét vitte vásárra. Kieméletnek tehát helye nem volt. Akit gyanúsnak találtak, azt falhoz állították és megkérdezték, mit tud Perrymanról. Ha azt felelte: semmit, akkor szitává lőtték a falat körülötte. Ez elég volt ahhoz, hogy mindenki elmondja azt a keveset, amit tudott. Így haladtak előre, nyomról nyomra. Amíg a rohamcsapatok a banda „erődítményeit” ostromolták, addig detektivek se rege végigseperre a várost újabb és újabb adatokért. Így aztán szűkült a hurok Perryman és társai körül.

Ugyanekkor kilenc civilruhás, ártatlan külsejű, de felfegyverzett detektív jelent meg Dumby ügyvéd irodájában. A neves kriminalista kiüzent, hogy most nem ér rá fogadni az urakat, amit azonban az urak biztatásnak vettek és behatoltak Dumby dolgozószobájába.

Az ügyvéd felháborodva tiltakozott, mire az „urak” egyik szelíden így szólt:

— Határozza el magát, szenátor úr: hajlandó velünk jönni és *mindenben* segítségére lenni a nyomozásnak, — vagy pedig...

Kilenc revolver csöve meredt Dumby úrra.

Az ügyvéd felemelte a kezét.

— Csak átöltözöm — mondta, — szíveskedjen

nek megvárni. Amint látják, ebből a szobából nem vezet ajtó sehová.

Ugylátszik azonban mégis csak vezetett, mert Dumby úr öltözködés helyett nyomtalanul eltűnt. A detektívek percekig keresték a kijáratot, de eredménytelenül. Végre úgy rendelkeztek, hogy le kell bontani a falakat. Ezzel azonban Dumby egérutat nyerhetett. Viszont az egész környék meg volt szállva. A hurok egyre szorosabbra fonódott a VII. Avenue, a Listman-palota és a Horcan Steel Works Company épülete körül.

A központról most úgy irányították a csapatokat, hogy erre a környékre összpontosítsanak minden erőt. Scott szentül hitte, hogy Perryman ugyanott bújkál valahol, ahol Dumby. Most már kétségtelen volt, hogy Joe Slimm adatai ezen a ponton is helyesek voltak.

A rendőrcsapatok gyűrűje egyre szűkült a Horcan-épület körül. Perrymannek ezen kívül már nem volt felderítetlen búvóhelye, de Joenak még nyomát se látták ...

JOE AGÓNIAJA.

1.

Joe tulajdonképpen nem volt olyan súlyos állapotban, mint eleinte hitte. Később, amikor Perryman emberei rátaláltak, már inkább megját-

szotta a haldoklót. Az egyik gangszter mégis fejbevágta, hogy elájult és aztán elcipelték.

Amikor magához tért, magas karosszékben ült egy ablaknál. Addig meregette a szemét, amíg csaknem tisztán látott és megállapította, hogy a Listman-épülettel szembenlevő házban van: ott, ahol Daskie Millmow állt a kézigránátjaival. Megpróbált hátranézni, de a nyaka teljesen merev volt és csaknem elájult az erőlködéstől.

A háta mögött két ember beszélgetett.

— Eleinte megpróbáltam tiltakozni — mondta az egyik, — de azt mondták, hogy épp elég bizonyíték van a kezükben ahhoz, hogy letartóztatásnak. Nem hiszem ugyan, de jobbnak láttam a csatornán idejönni. Ezek most úgy fel vannak piszkálva...

— Légy nyugodt — ez Perryman hangja volt, — hogy még nem végeztem ezzel a Scottal. Egyelőre legjobb, ha nyaralni megyünk egy hónapra, — Kanada gyönyörű ilyenkor, a vadvi-zeivel. Ez a ház is kibírna ugyan egy heti ostromot, de minek. Mit védjem én a Horcan-örökösök házáat?! A tetőtérрасzon útrakészen áll egy háromszemélyes aeroplán és benne van minden, ami kell.

— Mennyi?! — kérdezte az előbbi hang.

— Ötmillió, körülbelül.

Egy kis csönd támadt. Joe érezte, hogy hátulról közelednek felé.

— Ezzel mit csináljunk?!

Válasz helyett Perryman kiemelte a székéből Joet és durván mellbevágta.

— Te vagy az egyetlen, aki túljártál az eszemen! — förmedt rá.

Joe tántorgott. A másik emberben felismerte Dumbo ügyvédet. De lassan minden összefolyt előtte. A vállsebét be se kötötték, sebláza volt s Perryman kétszer egymásután arculütötte. Joe elesett. A hideg rázta. Dumbo belerúgott.

— Azt fogják hinni, hogy mi itt vagyunk és halomra lövik a házat. Hagyjuk itt ezt a disznót. A saját emberei fogják elpusztítani.

Mintegy válaszképpen az utca felől dörögni kezdtek a gépfegyverek. Perryman kényelmesen felöltözött, Dumbo előrement és otthagya Joet.

Joe a földön fekve, kimeredt szemmel bámult utánuk

2.

Most már percenkét futottak be a jelentések Scotthoz. A „vezérkar“ úgy vélte, hogy Dumbo ügyvéd csak a Horcan-palotába menekülhetett, amely szemben volt a Listman-Buildinggel s amely dél óta ostromzár alatt volt. Azonban ez az épület dacolt az ostrommal. Miután ez volt az utolsó esély arra, hogy Perrymant megtalálják, Scott, két kapitánnyal és Bombyval egy páncélautóba ült s a Listman-épület elé hajtatott. Felmentek a tetőzetre és látesővel figyelték az eseményeket.

Az emberek ekkor még nem jutottak sokra. Az alsó emeletekből olyan tűzzáport zúdítottak a rendőrökre, hogy azok megközelíteni sem tudták az épületet. De abból, hogy ezt a házat ilyen elkeseredetten védik, Scott legalább arra következtethetett, hogy vagy Perryman maga van az épületben, vagy a kincsének jórésze.

Telefonparancsokat adott tehát a támadás erősítésére. Újabb és újabb csapatok érkeztek: az egész kerület visszhangzott a golyókopogástól. Perrymannak csak ez az utolsó vára állt még.

GYŐZELEM ÉS HALÁL.

1.

Joe összeszorított fogakkal erőlködött, hogy fel tudjon állni. Nem az életét féltette már, amiről annyiszor lemondott. Lázasan agyában az az egy cél dolgozott: megakadályozni Perryman szökését!

Nagynehezen talpraállt. A szoba tele volt lőporfüsttel. Az óriási épület rengett, bűgött, mintha össze akarna dőlni. Odakint is fojtó füst terjengett. Égett a ház! Joe felrántotta az ajtót. Minden mozdulatnál úgy érezte, hogy ez az utolsó!

És mégis mindig tovább vonszolta magát. Folyosóról-folyosóra! Fel akart jutni a tetőre, de a lift nem működött. Szörnyűséges kínok közt

vergődött egyik lépcsőfokról a másakra. Ez az út egy egészséges embernek is sok lett volna. Szinte órák teltek el, amíg a terrasra ért. Ott kimerülten összerogyott. Vér folyt a vállából. Elfejtette, hogy mit akart itt fönt.

Berregésre ébredt. A repülőgép erősödő bűgása belevágott az idegeibe. Nem volt szabad elmenekülniök. Felegyenésedett. Az irdatlan magasban minden olyan gigantikusnak, ködösnek látszott! És messze-messze ott meredezett a gépmadár! Pedig csak pár lépésre volt tőle a valóságban.

Tántorogva indult a gép felé, emberfeletti akarattal, — de megbotlott valamiben. A tető tele volt felállított gépfegyverekkel. A berregés erősödött és a gépmadár futva elindult.

Dumby kihajolt és visszaröhögött a botladozó alakra. Azután előkapta a revolverét és belelőtt.

Joe felsikoltott. Most a jobb lábába ment a golyó.

Lerogyott egy gépfegyvertok mellé. Félkézzel forgatni kezdte. A gépfegyver zakatolva szórta a golyót, de a cső céltalanul meredt a levegőbe. Joe Slimm erejének utolsó tartalékával, összehúzott szemekkel célbavette a ködös foltot a levegőbe. A gép megbillent. Átfordult a baloldálára és hegyes ívben zuhanni kezdett.

Nagyon messze lent diadalordítás hallatszott. Joe még látta, hogy a szembenlevő tetőn egy fehérruhás vékony alak ugrál és integet felé. Azután sötét lett előtte minden.

Félóra mulva Scott, Bomby és egy rendőrorvos álltak körül a mozdulatlan testet. A rendőrorvos fejét csóválta.

— Kár pedig meghalnia — mondta, — mert sokáig nem lesz nála népszerűbb ember az Egyesült Államokban. De szörnyű, hogy mit kibírt eddig is.

Bomby nem mozdult el mellőle. A mentőkosziban is fogta a hideg kezét. Szemei előtt újra és újra lejátszódott a szörnyű dráma a túlsó tetőn. Valóságos hősköltemény volt, amit Joe Slimm, a haldokló Joe Slimm csinált! — ezt írták az esti lapok is.

A kormányzót sem engedték be hozzá, a polgármestert sem. Csak Bomby Listman ült az ágya mellett és fogta a kezét, egész éjszaka. Hallgatta a lázas, tört mondatokat. Joe lázálmában folyton esküdözött egy ismeretlen fiatal hölgynek, hogy ő nem gangszter, hanem Joe Slimm detektív. És nem sejtette, hogy az a fiatal hölgy mennyire elhiszi ezt neki...

Dumby elpusztult a zuhanásban. Perrymant élve húzták ki a Hudson-Tube mellől. A gépet is kivonszolták és rengeteg pénzt, aranyat, platínát és briliánst találtak benne. Perrymant a

rabkórházba vitték, ahol örültséget szimulált. De még mielőtt alaposabban megvizsgálhatták volna, meghalt. A Hudson eltörte a hátgerincét,

MÉGEGYSZER LISTMAN.

Amikor hosszú hónapok múltán, Joe úgy, ahogy felépült. Bombyt már nem találta maga mellett. Nem is tudott róla, hogy a lány ápolta őt.

Sokáig, nagyon sokáig töprengett, hogy elmenjen-e hozzájuk. A melle tele volt kitüntetéssel és a lapok egyébről sem irtak, mint *Colonel Slimm-ről*, de ő valahogy úgy képzelte, hogy még mindig be kell bizonyítania Bombynak, hogy ő detektív. És ezért mégis felkereste egy napon.

De maga Listman fogadta. Nem volt éppen túl barátságos, az ember többet várt volna a történetek után. Dehát az öregnek megvolt a maga külön modora.

Leültette Joet, mert látta, hogy gyöngé még, de a legrosszabb szivarral kínálta meg, amelyet csak kapni lehet.

— Hát fiatalember, — mondta, sűrű szemöldöke alól élesekét pislantva felé, — magának köszönhetem, hogy visszakaptam egy milliót! Milyen jutalmat kíván ezért?!

Joet hirtelen elöntötte a vér. Nem tudta mit beszél, pillanatnyi örültség fogta el. Azt mondta:

— A lányát.

— A lányomat? — hőkölt hátra a milliomos.

Joe most már szerette volna visszavonni. De most nem jött ki hang a torkán. Bár az előbb ne jött volna! — korholta magát.

— Rendben van — mondta hirtelen Listman; — már attól féltem, hogy egy félmilliót követel majd jutalmull — elnevette magát. Odament és megölelte az ámuló fiatalembert.

Később Bomby is megtette ugyanezt. Aminek mindenesetre több értelme volt.

VÉGE.

ZSUZSI PÉNZTÁRCÁT TALÁLT

a címe a *Világvárosi Regények* legújabb számának,
Szerzője sorozatunk egyik legérdekesebb íróegyénisége,

Ternay István.

A *Világvárosi Regények* olvasói jól ismerik Ternay István mindig lebilincselően érdekes írásait. A «Zsuzsi pénztárcát talált» egy fiatal leány különös kalandjáról szól, aki egy férfigépnztárcába botlik és fél Európán keresztül kutat a tulajdonosa után. Szívderítően kedves és lebilincselő írás ez is, mint Ternay minden regénye.

Fontos üzenet

olvasóinknak!

Az elmúlt hetekben hozzánk érkezett sok biztatásnak, főképpen olvasóink tömegesen kifejezett kívánságának nem akarunk tovább ellentállni. Elhatároztuk tehát, hogy

szeptember elejétől kezdve hetenként két teljes regényt adunk ki.

Olvasóink ragaszkodását és elismerését azzal akarjuk meghálálni, hogy a **Világvárosi Regények** örvendetesen népszerű és kedvelt sorozatát az eddiginél, ha lehetséges, még gondosabban szerkesztjük. Olvasóink mindig bizalommal vehetik kezükbe regényeinket, mert mindig lebilincselően érdekesítő, változatos és irodalmi értékű olvasmányt kapnak.

Tehát szeptember hó második hetében már

minden hétfőn és pénteken megjelenik egy remek Világvárosi Regény.

128. számú keresztrejtvény

1		2	3	4	5	6	7	8		9
		10								
11	12		13						14	
15		16		17				18		
19							20			
21				22		23		24		
25			26				27		28	
29										
30			31						32	
33		34		35				36		
37							38			
39				40		41		42		
43			44				45		46	
		47						48		
49										

128. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

VÍZSZINTES:

1. Kozmopolita
10. Elrak
11. Betű — elemista fonetikával
13. Bányájáról híres
14. Supka Géza névbetűi
15. Erzsébetvárosi Torna Klub
17. Befejezetlen film
18. Fedák néni
19. „Utána már nem jön semmi más”
20. Város
21. Azonos betűk
22. Magyarul: jég
24. Finn kikötőváros
25. Az ABC középső betűje — ahogy kimondjuk
26. Hibásan szó
28. Névelő
29. Hirdetés a Telekkönyvi Közlönyben
30. Több nyelv prepozíciója
31. Tűzoltó csinálja
32. Ellentétes kötőszó
33. Az egyik Chaplin keresztneve
35. Lengyel Nemzeti Egyesület
36. Női név
37. Francia regényíró
38. Égítést
39. Leánynév
40. Törvénykönyv
42. Elnyújtott felkiáltás
43. A ránc szélei
44. Francia folyó
46. Mister rövidítése

47. Ének — ivás közben
49. Meghunyászkodó, önálló vélemény nélküli ember

FÜGGŐLEGES:

1. Hágó a Kárpátokban
2. Igékötő
3. Pap cselekszi
4. Rang
5. Chopin írta George Sand-hoz
6. Helyesen — omlik
7. Fűg
8. G. L.
9. Az állatvilág egyik rendje
12. Háromjegyű szám
14. Danzig
16. Hely
18. Latin harag
22. Kiszólás a képviselőházban
23. Egy tápiómenti község neve
26. Amolyan beleegyezésképe
27. Gyilkolt
34. Római szám: 551
36. Görök törzs
40. Svéd úszó
41. Berlini opera neve fonetikusán, ahol most a képviselőház ülészik
44. A fölötté lévő betűvel együtt — a honnan kérdésre válaszol
45. Figura a francia négyesből
47. Orosz folyó — a fordítottja
48. Rangjelzés

A 127. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vízzintes: 1. Fokozatosan, 11. Iroda, 12. Odale, 13. Zóna, 15. Atom, 16. Ist, 17. Tej, 18. U. ez., 19. Kz, 22. Ke, 23. Felcsemel, 26. Il, 28. Latin, 29. Be, 30. Telekeladás, 31. As, 32. Kosár, 33. La, 34. Jelenet, 35. Te, 37. Ts, 38. Eta, 40. Ver, 41. Sóz, 42. Remi, 44. Polo, 45. Eladó, 47. Sokan, 48. Mezőtárkány.

Függőleges: 1. Fizikai tanterem, 2. Orosz, 3. Kont, 4. Oda, 5. Za, 6. Tó, 7. Oda, 8. Satu, 9. Aloek, 10. Nemzetes asszony, 14. Fekete sereg, 20. Telekes, 21. Benares, 24. Lakol, 25. Milán, 27. Les, 29. Bál, 36. Etele, 37. Tolan, 39. Amaz, 41. Soká, 43. Idő, 44. P¹/₆, 46. O. T., 47. Sr.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Égely Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dezső, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, Vadadi Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László.

Az utolsó 25 szám a következő:

104. KELLÉR ANDOR: Mattigary, a csillagok barátja.
105. BOROS PÁL: Játék a halállal.
106. KELEMEN KÁLMÁN: Milliomos kerestetik.
107. PÉCZELY JÓZSEF: Át az Óceánon.
108. GÖRÖG LÁSZLÓ: A tökéletes gyilkosság.
109. REJTŐ JENŐ: El a pokolból!
110. CSÖNDES GÉZA: 8000 pengő hozomány.
111. SZEREDI S. GUSZTÁV: Robbanás.
112. FORRÓ PÁL: A szörnyű felfedezés.
113. GÁRDOS FERENC: Leleplezve.
114. LELESZ BÉLA: Harmonika Jimmy.
115. POLGÁR REZSŐ: Az aranykezü bankár.
116. GÖRÖG LÁSZLÓ: Egy ember, aki nem mosolyog.
117. BARÓTI ZOLTÁN: A parkettáncos.
118. GOSZTONYI ÁDÁM: Életfogytiglan.
119. BIBÓ LAJOS: A halottak győznek.
120. KELEMEN KÁLMÁN: Az elveszett utas.
121. FORRÓ PÁL: Trópusi történet.
122. MAGYAR TIBOR: A lélekgyilkos.
123. NAGY KÁROLY: Aranybilincs.
124. CSÖNDES GÉZA: A hadizsákmány.
125. FARAGÓ SÁNDOR: A cárnő napernyője.
126. BÜKY GYÖRGY: Asszony a fronton.
127. GYÖRGY LÁSZLÓ: Harc az aranyért.
128. ASZLÁNYI KÁROLY: Dráma a háztetőn.

